

ANEM A L'OCULISTA

(LA VISTA)

Aquell dia, com cada dia de dilluns a divendres, el Pol i la Bruna es preparaven per anar a l'escola. Costava tant aixecar-se d'aquell llit tan calentó que ja anaven una mica tard... i encara s'havien de beure la tassa de llet amb cereals! El pare ja era a la feina. La mare es posava a treballar després de deixar els nens a l'escola. Pel camí, van aturar-se al forn de pa a comprar un panet amb xocolata per a la Bruna. El Pol sempre esmorzava un entrepà de pernil dolç que li preparava el pare cada matí.

Al pati de l'escola el Pol se n'anà corrents a trobar-se els seus amics mentre la Bruna s'estava amb la seva mare esperant l'hora d'entrar. A les nou en punt se sentí un timbre i tots van entrar cap a la classe.

El Pol estava aprenent a llegir i a escriure. La seva mestra posava la data a la pissarra en lletra de pal. El Pol volia copiar-la, però des del seu lloc no la veia bé. Es va aixecar i es va acostar fins al davant de tot. Els nens, i també la mestra, li van demanar al Pol per què s'aixecava. El Pol no veia bé la data. La mestra es va quedar tota preocupada. Quan al migdia va venir el pare a recollir el Pol i la seva germana, la mestra li explicà el que havia passat. El Pol havia d'anar a l'OCULISTA.

Aquella mateixa tarda, sortint d'escola, el Pol i la Bruna anaren a l'oculista acompanyats de la seva mare. S'hagueren d'estar una estona en una sala d'espera, una habitació amb joguines per als nens i revistes per als grans. Més tard, una infermera va entrar a la sala i va dir: *Pol i Bruna, ja podeu venir!*

Van entrar a una habitació amb un seient molt espectacular, com el seient dels pilots d'aviació o els de les naus de l'espai. De seguida va entrar un senyor amb bata blanca, barba i barret. Era jo, el Sàlix! que feia d'oculista per a nens i nenes. Abans de començar la visita, em vaig treure de la butxaca una flor de plàstic blava per a cadascú. Eren màgiques! Amb l'escalfor de la mà, es tornaven de color lila. La primera d'asseure's va ser la Bruna. Jo em vaig asseure al seu davant. Li vaig demanar a la Bruna que em mirés bé i, de sobte, se'm va obrir la tapa del barret i en va sortir un ocell de color groc. La Bruna es va posar a riure. Llavors, em vaig va anar allunyant, movent-me amb la cadira de rodes, i del barret en sortien coses i més coses que la Bruna anava endevinant: una flor verda i vermella; una vaca de taques blanques i negres; un camió de bombers amb les rodes de color marró; un conte amb lletres de color carbassa... Després, per un televisor que estava una mica lluny, van començar a sortir uns dibuixos petitons. La Bruna els va endevinar tots. Em va semblar que hi veia perfectament.

Ara li tocava al Pol. Com que era més gran, havia de passar unes proves una mica més difícils. Li mirava els ulls amb una llumeta i li posava unes ulleres que semblaven d'un robot; per la tele sortien lletres i nombres, figures i més figures. El Pol endevinava les grans, però les més petitones no les veia bé. Llavors, li vaig posar unes ulleres. Oh! tot ho veia clar, perfecte. El Pol s'havia de posar ulleres com les que s'acabava d'emprovar. Em vaig adonar que el Pol s'havia quedat un xic preocupat. Llavors li vaig dir: - *Encara queda una prova! Què hi veus en aquesta flor que duc al pit? Mira-te-la bé!* Quan el Pol s'hi acostà, en sortí un rajolí d'aigua que li mullà el nas. La Bruna es va posar a riure, i ell també. Ja més tranquil, se n'anaren cap a l'òptica, la botiga de les ulleres.

A l'òptica, hi havia ulleres de totes les formes, mides i colors. El Pol se les anava emprovant davant d'un mirall: aquestes, massa rodones; aquestes, massa quadrades;

aquestes, massa grans; aquestes, semblen de pallasso. La Bruna també se'n volia emprovar. Per fi, en Pol va trobar les que li agradaven. *Sort que no són les més cares!* –va pensar la mare. Li van posar els vidres que jo li havia receptat i, ja de fosc, amb les ulleres posades se'n van anar tots tres cap a casa.

Quan arribaren a casa, el pare ja els esperava. - *Uau! Pol, si sembles més gran!* Tots dos germans van córrer cap a la dutxa i després a sopar, que era més tard que els altres dies. L'endemà, la Bruna es llevà com cada dia, però el Pol, més d'hora que mai. Tenia ganes d'anar a l'escola perquè el veiessin els amics amb les ulleres. Realment, quan els companys el van veure, s'hi van acostar. Uns, se les volien emprovar i tot, per veure com s'hi veia. – *No, no que són molt delicades!* –els deia el Pol. Aquell dia, quan el Pol va entrar a la classe, va veure un pilot de coses que no havia vist tan bé fins llavors.

En arribar el vespre, el Pol estava molt content. A l'escola, ja havia escrit la data des del lloc. A casa, jugava amb la Bruna damunt la catifa. Sense voler, les ulleres van anar a parar al terra i tots dos germans hi van rodolar pel damunt. Quan es van aixecar, van aparèixer dos vidres enganxats a uns ferrets recargolats. Les ulleres ja s'havien espatllat. Havien durat només un dia. L'endemà... n'haurien d'anar a comprar unes de noves.

I si encara no les ha trencades segur que les porta posades!